

Ett vardagstings gåta

Jag såg en billig askkopp i en torparstuga
bredvid ett glas med törnrosor som vissnade,
en blårod askkopp på ett bord med rutig duk.
I askkopsbotten ett porslinshundhuvud,
ett klokt, brunt hundhuvud med mormorsglasögon,
strängt sneglande i dem, och med en bok i tassan
som om han just förhörde valparna på läxan.
Vad läser han? Vad frågar han? Vad hör han dig på?
Man ser bara bokens pärmar, och de är blåklintblå.

Och alltid skall den hunden läsa och snegla, snegla och läsa,
läsa och snegla igen när han ligger i skärvor till slut.
Och lika litet skall du, hans lärjunge, få veta
vad han har frågat som hur månens baksida ser ut.

Gunnar Ekblom